

распрѣстѣхъ длѣговѣчнѣ-тѣхъ мѣгнѣхъ, та извади на видѣло истинѣхъ-тѣхъ на вѣчны-ты естественны законы и ѣхъ прѣдаде на признателно-то потомство въ безсмертно-то си съчиненіе „за обрѣщаніе-то на небесны-ты свѣтове“ (de revolutionibus orbium coelestium).

Нѣ той не можѣ да се порадва на славѣхъ-тѣхъ, съ коѣхъто имаше да го увѣнчѣе това велико дѣло. Кога му застигнѣхъ прѣвый отпечатѣхъкъ отъ печатано-то му у Норинбергѣхъ съчиненіе, той едва съ расотреперѣяны рѣцѣхъ прѣмѣтнѣхъ листа-та, та остро-то и быстро-то си нѣкога око за послѣденѣхъ пѣхътъ опрѣхъ въ писано-то, което имаше да му пронесе славѣхъ-тѣхъ по всичкы народы, и веднага издѣхъхъ на 24 Маѣхъ, 1543 л. „Както живѣхъ, казва за него достойный му прѣятель животописецѣхъ Гассенди, така и умрѣхъ Коперникѣхъ“.

„Кога Ти погляднѣхъ небеса-та, дѣло на прѣстѣе-то Ти, мѣсячинѣхъ-тѣхъ и звѣзды-ты, коѣхъто си мы поставиль; что е чловѣхъкъ, та го смышлявашъ? „Така пѣхъ Давидѣхъ занесенѣхъ отъ лѣскавинѣхъ-тѣхъ и величѣе-то на небе-то, посѣхъто съ звѣзды. И наистинѣхъ что е земный свѣхътъ съ всичкы-ты си хубости прѣдѣхъ възвышеность-тѣхъ, свѣхътлость-тѣхъ и величѣе-то на звѣздно-то небо! — Нѣ нека поразглядамы земѣхъ-тѣхъ и небе-то така, както си гы мысли всякий простѣхъ чловѣхъкъ.

Нему ся чини земя-та да стои, а около неѣхъ да ся врьти слѣхънце-то съ другы-ты звѣзды отъ истокѣхъ камѣхъ западѣхъ. Зѣранѣхъ му изгрѣва на истокѣхъ, подвига ся нагорѣхъ по небо-то повече и повече, на пладне ся издвигне найвысоко, па тогава земе пакѣхъ да спада доклѣхъ дойде на западѣхъ, за да изгрѣе на